

Narcís Pavon Garcia

Primer, les destinacions professionals del pare; després, les exigències de la formació acadèmica, i, finalment, les obligacions de la seva activitat com a oficial de la marina mercant, van portar en Narcís a practicar un estil de vida gairebé «nòmada». Hi ha, però, en el seu periple vital, una sèrie de constants que conflueixen sempre a Verges. I d'això és del que hem anat a parlar amb ell.

Narcís Pavon Garcia va néixer a Inca (Illes Balears) el 1971; actualment viu a Fonolleres (Baix Empordà) i treballa a Malabo (Guinea Equatorial), on és director d'una base portuària que ofereix tota classe de serveis logístics a la creixent indústria petrolera instal·lada en aquella regió. Però si li preguntem d'on és ell realment, us respondrà immediatament i sense dubtar, que

sempre s'ha sabut i s'ha sentit vergelità. I en fa bandera: «Jo sempre dic que sóc de Verges!», exclama. Aquí és on té els fermes referents –vivències, records, família, amistats– que li han permès d'anar per tot el món sense perdre el nord, sense sentir-se mai desarrelat. Ell ho expressa amb una aparent paradoxa que tots entendrem fàcilment: «A Verges no hi he viscut mai, però hi he viscut sempre», assegura. Per a en Narcís, Verges ha estat sempre aquell port segur on recalcar després de cada aventura. I ningú no dubtarà que passar-se mesos i mesos navegant per alta mar o dirigint un port a Guinea són autèntiques aventures; aventures que –si se'ns permet la llicència–, amb els nostres ulls de porucs terrassans es veuen fins i tot com a veritables temeritats.

Retornem amb en Narcís als escenaris de la seva infantesa, i immediatament li vénen a la memòria aquells tres «nanos» (ell i els seus dos germans, en Joan i en Jordi) que, en arribar a Verges, baixaven ràpidament del cotxe per córrer cap a l'hort o al camp a buscar l'avi Gaspar, que feinejava amb la mula.

D'en Gaspar ens explica que era un home molt tranquil, que aportava molta harmonia i bon humor a la casa i que li agradava molt la broma: «En els dinars familiars sempre ens feia riure..., era un avi, avi.» Tot i que en Narcís, com sol passar amb els homes de mar, és molt gelós de

**FEDEROPTICS
ELISABET**

Passeig de Catalunya, 33
TORROELLA DE MONTGRÍ
Tel. 972 75 73 18 - Fax 972 76 19 86

- Ulleres graduades de sol ● Lents de contacte, diàries, setmanals i mensuals
- Prova auditiva gratuïta i aparells per a la sordesa
- Aparells òptics, telescopis, prismàtics, brúixoles, termòmetres i estacions meteoròlogues ● Revisió de la vista per al carnet de conduir

les seves emocions i no les mostra amb facilitat, ens adonem que una lleu guspira humida recorre els seus ulls quan ens comenta que sempre li quedarà la recança de no haver estat a temps de portar l'avi amb vaixell. Li ho havia promès, però el destí se'l va endur molt abans que en Narcís hagués pogut acabar la carrera de nàutica.

Més endavant, seguint la conversa, li demanem per l'àvia Ciseta i li comentem que la trobem molt eixerida. «Jo sempre l'he vista així. Té vuitanta-dos anys i ja la veieu, activa i simpàtica com sempre!», ens diu, deixant anar un lluminós somriure d'orella a orella.

De petit, en Narcís es quedava sovint a dormir a cals avis, i des d'aleshores la seva memòria guarda amb delit el record del campanar. El so compassat i reverberant de les campanes marcant les hores, i l'escalfor vivificant de l'ampolla d'aigua calenta dins el llit, eren per a aquell infant una infalible cançó de bressol, que cada nit l'ajudava a adormir-se plàcidament.

Durant una època en Narcís va jugar a futbol amb els infantils del Verges: «L'entrenador era en Joaquim Costa, que recordo que sabia portar molt bé l'equip. Va crear un sentiment d'unitat; allò era una pinya. Jo era dels més petits. Hi havia en Miquel Mustera, en Seto (Anicet Vilà), en Ricard Payeró, en Bep (Josep Sadurní) que feia de porter... Aquell equip crec que va marcar una època. Jo tenia uns catorze anys i ells en devien tenir quinze o setze. En «Severo» (Jordi Peraferrer, de can Saboia de la Vall) i en Miquel Planes també eren de la meva edat».

De l'adolescència, en Narcís conserva el record de les aventures viscudes amb el seu amic inseparable en aquells temps, en Josep Amer, amb el qual va viure anècdotes d'antologia que, de moment, val més que deixem al sarró. Li vénen a la memòria també la Maria Lluïsa Mustera i la Georgina Aldeguer, amb les quals li agrada de retrobar-se sempre que es presenta l'opor-

En Narcís davant de ca l'àvia Ciseta

tunitat de compartir una estona, i també molta altra gent de la colla, de la qual en Narcís ara ja ha perdut una miqueta la pista, com l'Olga Falgueras, en «Delacaix» (Jordi Sánchez), l'Aurora Coll, l'Enric, en Xevi Poch, etc.

Durant aquella primera joventut, en Narcís va passar una infinitat d'hores a Can Grau: «Allà era casa nostra.» Eren hores felices, hores de descoberta, que han quedat gravades al cor. «Encara avui –ens diu en Narcís– Can Grau és un lloc entranyable. Per a mi és com si el temps no hi hagués passat. És molt agradable, quan tornes d'un viatge, entrar per la porta de Can Grau i veure la Pilar, i tot aquell local... Hi ha alguna cosa magnètica: sents que has arribat a casa i que et trobes novament entre la teva gent!» Uns anys després, quan en Narcís va començar a navegar arreu del món i només podia retornar a Verges en les dates més assenyalades del calendari –i no sempre!–, va iniciar la «tradició» de passar la vetllada del 24 de desembre a Can Grau. Després del sopar familiar, es retroba amb tota una colla d'amics, com en Lluís i la Pitussa Riera, de can Granaire, en Jordi Morera, la Isabel Pifarré i els dos sotasignants, entre

d'altres, per fer la seva particular «missa del gall» al bar i passar una bona estona plegats.

Quan arribà l'hora d'anar a la universitat, en Narcís es va instal·lar a Barcelona, i això el desconnectà momentàniament de l'Empordà, però el va connectar plenament amb la resta del món: «Vaig anar a descobrir nous horitzons.» I a fe que els va descobrir! Mireu: es va llicenciar en nàutica, es va embarcar en un vaixell que transportava contenidors per la ruta Barcelona-València-Balears, treballà en embarcacions particulars, va fer les milícies a la Marina (amb missions a Bòsnia i tot), navegà en un vaixell frigorífic per la ruta Àfrica del Sud - Namíbia - el Senegal - Galícia, s'embarcà en una nau que transportava gas natural liquat des de Líbia i Algèria fins a Barcelona, va ser planificador de càrrega i descàrrega de vaixells al port de Barcelona, llavors va ser cap d'operacions d'una base portuària a la Guinea Equatorial, de la qual avui és el director... I encara té temps de fer un màster a Barcelona i qui sap quantes coses més!

Ara ja fa uns deu anys que no navega, perquè «la vida d'un marí és molt sacrificada, tant en l'àmbit personal com en el professional.

Dirigint la descàrrega d'un camió perforador (en Narcís és el personatge d'esquenes, al centre de la imatge, sota el camió)

de broma ens comenta també que, després del capità, el personatge més important en un vaixell és el cuiner: «Si hi ha un bon cuiner, hi ha bona harmonia entre la tripulació...; si hi ha un mal cuiner, batussa segura. Jo he vist un capità tirar un cuiner escales avall!»

En un punt de la conversa demanem a en Narcís si es troba gaires catalans per aquests mons de Déu. Ell és del parer que la gent ha de sortir més a treballar a altres països: «Deu ser una qüestió cultural. Els llatins tenim un concepte de

la família molt arrelat i, en general, ens costa allunyar-nos de casa. Llavors hi ha el tema que a Catalunya gaudim d'un nivell de benestar molt important i que marxar-ne suposa renunciar a moltes comoditats (a Barcelona, aquest estiu han estat dues setmanes sense llum i s'ha muntat una revolució; a Guinea s'estan 300 dies l'any sense llum!). Sortir és molt sacrificat, però també

val molt la pena. Aquí tenim un bon nivell de formació en comparació amb altres països que «exporten» personal qualificat. Els enginyers i experts de tot tipus que em trobo són, la gran majoria, anglosaxons, però aquí en conec de molt bons: tenim un filó per explotar. M'he trobat enginyers americans, anglesos o australians amb un nivell bastant baix, comparat amb el dels que tenim aquí. Ei, però tampoc no cal «dimonitzar» ningú, eh? He treballat amb americans, anglesos i australians molt macos i competents.»

A partir d'aquí ens perdem parlant de temes professionals, de guerres del «turbot», d'enfonsaments del *Prestige*, de polissons i de *cayucos*, de naufragis i d'emigrants, de política i d'economia... Però no triguem gaire estona a tornar cap a casa: «L'Empordà és una terra fantàstica, és el que em fa tornar (a part de la família, és clar). El Montgrí, les Medes, Verges..., formen part de la geografia del meu cor, com diria en Llach. Quan passes llargues temporades a fora, s'aprecien molt els petits detalls del dia a dia. Per a mi, venir cap aquí és sempre un esclat de sensacions: retrobar amics, olors, paisatges...; són coses molt bones d'experimentar.»

Acabem la conversa mirant cap a l'horitzó. El futur professional i personal d'en Narcís és ple de reptes per afrontar i de nous camins per explorar; incògnites que el temps anirà resolent. Una cosa és segura: Verges continuarà essent un dels seus referents fonamentals, aquella particular «illa del tresor» que tot home de mar porta sempre al cor. I és que, ja se sap, «roda el món i torna al Born».

JOSEP COTS i SALVADOR VEGA

Et passes cinc o sis mesos seguits embarcat, treballant set dies la setmana, dins el mateix espai i amb la mateixa gent tot el dia...; es fa molt dur.» Però tot i que coneix molt bé els inconvenients de la vida a mar, també en valora molt els aspectes positius: «Presenciar la sortida o la posta del sol envoltat de 360 graus d'aigua és un espectacle indescriptible. Navegant pots disposar del temps que et cal per a conèixer-te a tu mateix i –afegeix amb to de broma– també tens temps per a conèixer les manies i els defectes dels altres... Però a mar no hi ha gaires línies de diversió: pensar, llegir... Jo em vaig arribar a empassar l'obra completa de Dostoievski i de Tolstoi, cosa que en terra no hauria fet mai!»

Quan repassem l'anecdotari de la vida al mar, en Narcís ens explica que, la primera vegada que es va embarcar, el capità el va advertir seriosament: «Aquí som pocs i ens hem d'avenir bé; per tant, és terminantment prohibit de parlar de política... i de futbol!» Mig

